

delež v to vrsto, da bi bila najnižja plača 600 gld., in da se uvede personalni sistem.

Učiteljem in učenci bi bilo pa preskrbeti nekoliko arov zemljišča, da si zagotovijo neodvisnost.

Glede srednjih šol bi se pričelo, da se raztegne nižja slovenska gimnazija v popolno osemtrajno višjo gimnazijo, ker zanjo je prenapolnjena in prva bolj ugaja slovenskim življenju, in marsikatera nesreča, ki se pripeti na višji gimnaziji mlademu dijaku, bi se s tem odstranila.

Glede obrtnih šol bi bilo skrbeti, da se učenci izučijo tudi kot tovarniški uradniki, ker takih na Kranjskem nedostaja, in vender so ti dobro plačani; dobivajo 800 do 1000 gld. na leto.

Tudi meščanskih šol nam nedostaja, ker razven nemške meščanske šole na Krškem nima Kranjska meščanske šole.

Za vsa ta vprašanja naj se zanima ljubljanski državno-zbornski poslanec.

Jako važen činitelj ljubljanskega meščanstva so uradniki in profesorji. Le-ta stan živi mirno in spoštljivo z drugimi meščani in ne pozna nikakega nasprotstva proti drugim slojem meščanstva.

Gimotno vprašanje teh po c. kr. vladi nastavljenih javnih činovnikov je po zakonu urejeno. Težiti je treba le na to, da se zakon uresniči.

Glede pravic in dolžnostij uradnikov je pa uredba oni faktor, katerega si želi ves stan. V isto smer spada tudi želja po javni kvalifikaciji ter določitev o pravicah, da stopi uradnik o določenem času v višji stan. Uradniki naj se združujejo, kakor po drugih mestih, v skupine, ter zahtevajo javno in jasno, kaj jim treba, in poslanec bode dolžnost, zastopati njih težnje v državnem zboru.

Prihodnje državnozbornsko zasedanje bode silno važno, ker se bo sklepalo o pogodbi z Ogersko in sklepalo o socialnem vprašanju. Pogodba z Ogersko je silno važna, ker je po njej prizadet vsak davkoplačevalec tostranske državne polovice. O tem vprašanju naj se dogovarja poslanec s svojimi volilci in naj odda svoj glas tako, kakor mu volilci narekujejo.

Socialno vprašanje sili na dan in vsaka stranka je izgubljena, katera se s tem vprašanjem ne bavi. Sedanjí red človeške družbe, ki se ozira le na osebo posameznika, ne bo se dal več vzdržati, ker veliki kapital ugonablja srednji stan. Danes je še mogoče zboljšati socialni in gospodarski ustroj z razumnimi zakoni, in sicer tako, da se izpremembe vrše počasi, da se od sedanjih naprav vzdrže one, katere so koristne in stvarno opravljene, ter tako, da se ohrani državni red, spoštovanje pred posvetno in cerkveno avtoriteto. A kaj storiti, da se reši le-ta socialni problem? Na jedni strani je treba brzditi oblast velikega kapitala, in sicer s primeranim davkom. Sklenil se je že progresivni dohodninski davek, temu naj sledi obdačenje velikega premoženja in pa obdačenje zapuščin potom progresije. Ti dohodki naj se pa porabijo za dobrodelne naprave in za velika podjetja kulturnega pomena.

Nasprotno je varovati srednji stan, malega trgovca, obrtnika in kmeta.

Dobra šola skrbi naj za vzgojo obrtniških otrok, ter jih temeljiti pouk v krščanski veri pripelja do treznega premišljevanja, do značajnega štedljivega življenja brez rovarskih namenov.

Človeška družba ima dolžnost skrbeti za to, da ima srednji stan zadosti dela in zadosti kruha. Vlada naj pa podpira človeško družbo, da izvrši to kulturno dolžnost.

Za starost naj bi se pa ustanovile posebne zavarovalnice, in sicer bi se dalo zavarovalnino plačati saj deloma iz državnih prispevkov. Tako bi bil srednji stan osiguran za slučaj onemoglosti ali starosti.

Ako hoče poslanec izvrševati vestno svoj poklic, mora biti vedno v dotiki z volilci, on mora njih težnje poslušati in njih shode obiskavati, ter se tako o vsem priučiti. Razsodni ljubljanski volilci natančno vedo, kaj hočejo. Ne zadošča tedaj več, da je poslanec dober narodnjak in poslušen sluga svojih voditeljev, kateri mu z večine ne vedo ne svetovati ne velemiti.

Natančno vem, koliko nalogo in odgovornost si naložim s poslanstvom. Vem pa tudi, da je mandat ljubljanskega mesta najtežja odlika, katero si more Slovenec želei, ker podprt po zaupanju svojih volilcev someščanov more poslanec odločilno nastopiti v krogu poslanca cele države. Zaradi tega mora pa ljubljanski poslanec posvetiti vse sile jedino le poslanskemu poslu; in premišljen sklep vse navdaja, opustiti se pred ko mogoče, vseh drugih obvezanosti in posvetiti vse svoje moči delu za Ljubljano.

Častiti gospodje volilci! Poklicali so me zavedni ljubljanski volilci, meščanje, uradniki in obrtniki, tedaj slovenski narod ljubljanskega mesta, da se zanimam za državnozbornski mandat. Ljubljani hotel bi posvetiti vse svoje moči in uresničiti geslo: Napredek, Bog in narod!

Med govorom in po govoru bilo je burno odobravanje in ploskanje. Videlo se je, da je g. Vencajz pridobil meščanstvo na svojo stran, da je vsa zavedna in res narodna Ljubljana za Vencajza, dočim se ne ogreva za Kušarja. Tak je danes položaj v Ljubljani.

Bilo je še mnogo govorov, katere naj kratko omenimo. G. Pour se oglašala tudi za kandidata. (!) Škoda, da ni imel niti jednega privrženca, ki bi mu pritrjeval. Zagotavljal je zborovalce, da bode deloval na gospodarskem polju, omenjal je, da je bil urednik „Triglava“, da je z Bleiweisom občeval, da je katoličan, Slovenec, vnet za svobodo, za napredek šole. (Klici: Adijo!)

Občinski svetnik g. Turk graja odločno Kušarjevo stranko, ki je danes s 50 možmi zapustila dvorano. Kušarjeva stranka hoče le komandirati, ti morajo hočejo biti le generali, a ne uprašajo nas za naše mnenje. Kaj je Kušar na Dunaju dosegel? Nič. Nikoli se ni potegnil za nas, vedno je molčal. Ko je imela lani meseca decembra obrtna zveza shod, Kušar ni prišel na ta shod, da bi slišal, kaj mi želimo. G. dr. Krisper je izprožil misel radi povračila posojila obrtnikom, gospoda Kušarja ni bilo, da bi posredoval. Povpraševali smo, kje je Kušar. Kušarja ni bilo nikjer. Kušar je bil v odseku za obrtno novelo, a tam ni zinil niti besedice. V parlamentu ni storil za nas čisto nič.

Predlagam torej, današnji shod postaviti g. Vencajza v Ljubljani za kandidata v državni zbor.

Zborovalci so jednoglasno ta predlog pozdravili. Naudušen pozdravljen poprine za besedo g. dr. Val. Krisper.

Častiti someščani in volilci!

Nasa Ljubljana ni le mesto 30.000 prebivalcev, ni le stolno mesto Kranjske dežele, ona je, — akoravno so nekateri naši prvaki na to že skoraj pozabili, — tudi srce slovenskega naroda. Biti poslanec ljubljanskega mesta je jedna največjih častij, ki jo more doseči slovenske zemlje sin.

Radi tega ne morem dopustiti, da bi nekateri visoki gospodje smatrali oddajo državnozbornskega mandata ljubljanskega za igračo svoje prevzetosti.

Mi moramo zahtevati, da se za naše mesto postavi najboljši poslanec, ne pa najslabši.

Nekateri nam hočejo usiliti poslanca brez vrednosti, motijo se. Ljubljansko meščanstvo ni tako zaspano, da bi ne moglo razločiti med tem, kar je belo ali črno.

Znamo vam je, častiti volilci, da se jaz dosedaj nisem vtikal v volilne prepire, bil sem tih in miren. Ko pa vidim, kaj se godi v oni Ljubljani — katera me je rodila in v kateri si želim tudi svoj zadnji počitek, — mislim, da je moja dolžnost, da dvignem svoj glas za čast in napredek mesta.

Mi imamo voliti državnozbornskega poslanca dne 18. marca.

Zakaj je naš poslanec na Dunaju važen za srečo in nesrečo našega mesta?

Nasa avstrijska država je dandanes še centralistična, t. j. osrednja. V vseh važnih zadevah odločuje dunajski parlament, in posamezne dežele imajo le manjše posele.

Zatorej moramo imeti na Dunaju, tam, kjer je vir vseh važnih ukrepov, dobrega poslanca, kateri skrbi za to, da se studene državne moči pritaka tudi v našo deželo in v našo Ljubljano.

Sami v deželi si ne moremo dosti pomagati.

Reče se sicer, da je mesto našega poslanca na Dunaju nevažno, da se itak nič ne doseže.

Kdo je kriv temu mnenju?

Krivi so temu naši dosedajni ljubljanski poslanci, ker ti res niso ničesar storili in radi tega tudi ničesar dosegli, ter spravili naše ime na Dunaju le ob veljavno in kredit.

Če bomo pa imeli dobrega poslanca, bomo tudi to dosegli, kar dosegajo druge dežele in druga mesta.

Ako je pa naš poslanec na Dunaju važen je v navadnih časih, koliko bolj važen je on v sedanjí težavni in odločilni dobi, ko se probuja Ljubljana iz razvalin v novo življenje.

Potresna doba še nikakor ni končana za Ljubljano in trajala bode še najmanj 10 let.

Ko je naše mesto vsled potresa padlo v grozno nesrečo, storilo se je mnogo na Dunaju.

Tega ni storil naš dosedajni poslanec g. Kušar, temveč namesto njega sta delala na Dunaju dva moža, katerim bomo vedno hvalo dolžni: dvorni svetnik g. Šuklje in g. baron Sehwezel.

Bil sem v tistem času več ko 20krat na Dunaju, ali to vam povem, da g. Kušar skoraj ničesar ni storil, in da njegovo delovanje ni bilo vredno ni jednega krajcarja.

Drugi so morali storiti to, kar je bila dolžnost in poklic našega poslanca.

Vprašam Vas, ali smemo biti mi v tej težki in hudi dobi, od katere je odvrsna sreča in nesreča Ljubljane, — tako brezvestni in brezpametni, da bi poslali na Dunaj slabega poslanca?

Ne! Se je ljubljansko meščanstvo zdravo in pametno, in nobeden prvak nam ne bode vzel naše zdrave pameti in naše samostojnosti!

Vprašam Vas torej, katerega poslanca naj volimo?

Oglasila sta se g. Josip Kušar in g. Ivan Vencajz. Drugih kandidatov ni, in mi se moramo, če smo pametni, odločiti za tistega, kateri je boljši in sposobnejši.

Ker je g. Kušar v alfabetu prvi, bomo najprvo o njegovi osebi govorili.

Jaz spoštujem g. Kušarja kot poštenega in prijaznega moža, in neskončno mi je žal, da moram danes proti njemu govoriti.

Toda v politiki ne odločuje ne prijateljstvo, ne čeden in priazen obraz, v politiki odločuje le previdnost in razum.

Poslanec mora biti dandanes dober govornik, mora imeti tudi dobro pero; on mora biti zelo delaven in v sedanjih časih mora imeti tudi juristično znanje.

Vseh teh lastnostij pri g. Kušarju ni. To nam je on sam dokazal in to se nikakor overi ne da.

Jaz navajam tukaj le to, kar je pisal popolnoma neudeležen list: nemška „Tagespost“ o g. Kušarju. Ona pravi, da je on parlamentaričen molčljivček, ki so ga lastni zaupni možje hoteli dati med staro šaro.

Dostaviti nimam ničesar več, ker to je res.

Drugi kandidat je g. Ivan Vencajz, c. kr. deželnega sodišča svetnik, hišni in zemljiški posestnik.

Kdo je ta mož?

Jaz poznam g. Vencajza že 10 let.

Spoznal sem ga v službi kot zelo pametnega in bistrega človeka, kateri hodi svojo ravno, ali nevtrajeno pot. Kot zagovornik sem se njega vedno bal, pa sem ga tudi vedno spoštoval.

Ali tudi v narodnem življenju pridobil si je g. Ivan Vencajz v naših meščanskih krogih zaupanje in čisljanje.

Kar je imel ta mož prostih ur, vse je posvetil v mirnem in vztrajnem delu napredku našega naroda in napredku Ljubljane.

Gospod Ivan Vencajz je v 10. letih neumornega dela napravil z Glasbene Matice zavod, kateri danes cvete in raste, da veseli vsacega rodoljuba, ki gori za narodni napredek in razvoj ljubljanskega mesta. To društvo je bilo prej v denarnih zadregah, in g. Ivan Vencajz je z treznim in premišljenim delom dosegel, da ima Glasbena Matica

danes dve novi in čedni hiši — to nas uči, da se on razume na finančne zadeve — on se je izkazal v malem izvedenega in računajočega moža, in iz tega sklepamo, popolnoma mirno, da bode on v velikih naših deželnih obračunih z Dunajem prvi mož. Iz malega raste veliki!

Gospod Ivan Vencajz je pa na Dunaju tudi že proslavil z isto Glasbeno Matico ime malega slovenskega naroda. On je šel s pevskim zborom Glasbene Matice v mogotni Dunaj in ljubljanski mestni zbor je v javni seji pooblastil Matice, da s svojim zborom v slovenske pesme glasih izraža zahvalo za veledušno potresno podporo, ki nam jo je naklonilo dunajsko mesto.

To je bilo težavno podjetje, ki nam kaže g. Ivana Vencajza v najlepši luči.

Jaz torej popolnoma mirne vesti rečem: g. Ivan Vencajz je mož našega zaupanja, mož pameti in delavnosti, mož čiste narodnosti slovenske, mož vnet za blagor našega mesta.

Someščani! Bodimo pametni in samostojni.

Mi vas nočemo le pregovoriti, temveč mi vas hočemo prepričati za dobro stvar.

Kdor ne želi napredka našega mesta, kateremu je osebno prijateljstvo ljubše, kakor blagor Ljubljane, on, kateri želi zaspanost in nezavednost našega meščanstva — tega pustimo, naj gre volit g. Kušarja.

Z Bogom!

Kdor pa ima srce za našo Ljubljano, kdor hoče, da bode na Dunaju dober zastopnik, da se naše meščanstvo prebudi, ta naj se pridruži našemu volilnemu odboru, ta naj dela za našega kandidata, in ta naj gre dne 18. marca t. l. z nami, da volimo g. Ivana Vencajza.

Živijo Vencajz!

(Gromoviti živio-klici!)

Gospod dr. Hudnik grajalno omenja, kako je Kušarjeva stranka danes postopala. Danes so prišli sem nekateri možje, kateri so se posluževali surove sile. Niso prišli, da bi nas prepričali za tega ali onega kandidata, razstreliti so nas hoteli. Ali ima Kušarjeva stranka vzrok ogrevati se za Kušarja? Nobenega! „Slovenski narod“ piše večeraj, da se moramo držati discipline, Kušarjeva stranka komanduje nas pri zaprtih durih. Na shodu zaupnih mož narodne stranke je imel Vencajz večino, a narodna stranka je vender le Kušarja sprejela in proglasila za kandidata. Za Kušarja je bilo 16 zaupnih mož, a za Vencajza 19. Na shodu zaupnih mož narodove stranke dobil je Vencajz le 14 glasov, ker je 5 veljavnih meščanov bilo zadržanih in so pismeno izjavili da glasujejo za Vencajza. Kušarjeva stranka bi morala to upoštevati. Ali ona tega ni storila, ker hoče le komandovati. Laž je torej, da je Kušar imel večino, večina meščanov je za Vencajza.

Kušarjeva stranka roti volilce z disciplino. Ne upraša nas za naše mnenje, nego ukazuje nam. Kako pa je bilo, ko je leta 1883. neki gospod pošiljal zaupna pisma na zaupnišča in rušil disciplino? (Klici: Kdo je to bil? Nekdo zakliče: To je bil dr. Tavčar! Zopet klici: Čujte, čujte!) In prav je, da je dr. Tavčar takrat rušil disciplino.

Vršile so se volitve v dunajskih mestih. Šuklje je tudi rušil disciplino. Vsa dežela mu je danes za to hvaležna.

Naš vrli župan je bil zelo ne previden, da je svoje prepričanje prekalil. On je bil primoran to storiti. Prisvojila ga je čitalniška klika, ki je sovražnica našega meščanstva. G. Hribar je tudi rušil disciplino, ko je pred nekimi leti na svojo roko kandidoval proti dr. Moschetu. V trgovski in obrtni zbornici je g. Perdan tudi rušil disciplino.

Kušarjeva stranka hoče, kakor je pisal „Slovenski List“, igrati ulogo mrkačev, mi pa da bi bili ovce. Zoper te smo mi vsi odločno. Kušarjeva stranka ima za se le komando, mi pa imamo za se narod.

Dr. Hudnik se pridružuje predlogu, da se g. Vencajz izvoli za kandidata.

Klici: Dobro!

G. predsednik Klein: Gospodje Turk, dr. Krisper in dr. Hudnik predlagajo:

„Volilni shod narodnih meščanov ljubljanskih proglasa danes g. Ivana Vencajza državnozbornim kandidatom za mesto Ljubljano.“

Ta predlog je bil jednoglasno in navdušeno sprejet.

Tako se je shod jednoglasno izrekel, da hoče Ljubljana Vencajza za poslanca. Zbor bi se imel zaključiti, ali nekateri gospodje so hoteli še duška dati svojemu prepričanju in tako smo čuli še mnogo lepih govorov.

G. Srečko Noll, odlični meščan naš, potegnil se je krepko za Vencajza. Rekel je, da mu je največje zadostilo to, da je shod tako mnogostevilno obiskovan. Čuli smo Vencajza, njegov program je naš program in zato smo s kandidatom zadovoljni. Pridemo ga voliti vsi in se ne damo komandirati od Kušarjeve stranke. Svobodni smo; sami davek plačujemo, sami bomo tudi volili. Zborovalci so temu pritrjevali z burnim odobravanjem.

G. dr. Gregorič, (burno pozdravljen), omenja, da je Ljubljana postala preskrbovališče za narodno stranko. Ta stranka je preskrbela Grassellija, preskrbeli so zadnjič tudi Kušarja, ko so ga na Dunaj poslali. Kušar pa v 6. letih niti zadnjega volilca ni vprašal, le kadar pride čas volitve, takrat pride vsak in pravi, da je katoličnik, kristjan, socialist, narodnjak, takrat obljubi vsak vse, samo da bi le bil izvoljen. (Splošna veselost!) Veseli me posebno današnji pojav, da se tu združujemo Slovenci in da prenehava doba diktature. Združeni Slovenci se je danes prvič posrečilo.

Častiti someščani!

Volilci ljubljanski!

Naznamimo vam, da se je na shodu, ki smo ga sklicali pretečeno nedeljo, dne 28. svečana t. l. pri Maliču od več kakor 300 meščanskih volilcev proglasil za kandidata narodnih meščanov ljubljanskih

gospod Ivan Vencajz.

Pozor! Nas volilni odbor se peča le z volitvami v mestni kuriji, ki voli 18. marca, nikakor pa z volitvami v kurije, ki voli 4. in 5. marca, — in za katero so postavljeni od različnih strank popolnoma drugi kandidati.

Narodna stranka je hotela le ukazovati. Najbolj žalostno je, ako hoče eden stan drugemu vladati. Vsi stanovi naj skupno delujejo. Na Dunaji so vsi slovenski poslanci glasovali zoper direktno in tajno volilno pravico, le jedini Kolar je glasoval za direktno in tajno volilno pravico, in danes narodna stranka Kolarja priganja, sedaj mu očita, da on ruši disciplino. Oh potresi in Kušar prišel k nam, da bi nas poplašal, kako so se podpre delice, kako so se hiše cenile. Kušar ni se brigal za nas čisto nič. Država je dala Poljakom milijone in milijone zastoj, država mora nam pomagati, kadar smo v stiski. Mi plačujemo davke, dajemo vojake, branimo domovino, če je v nevarnosti, država pa mora podpirati nas, kadar smo mi v nevarnosti. Mi smo narodni, Vencajz je za jugoslovanski klub, zatoraj ga bomo podpirali. (Živio klici.)

Konečno oglasi se g. Sturm in v rezkih in popularnih besedah povdarja izvrstne lastnosti g. Vencajza, ki je vsega zaupanja vreden in bode, ako ga volimo, jeden najboljših poslanca, kar jih je Ljubljana imela.

Po tem govoru zaključil predsednik g. Klein shod. Ž živijo klici na kandidata Vencajza zapustje volilci dvorano.

Kako sodijo Nemci o kandidatu Kušarju.

„Tagespost“, glasilo kranjskih Nemcev, piše v večerni številki z dne 18. svečana 1897:

Wahlbewegung.

Aus Laibach wird uns vom 17. d. M. geschrieben: ... die Radicales verfallen abermals auf den parlamentarischen Schweizer Kušar, welcher in ihrer Vertrauensmännerversammlung bereits zum alten Rüstzeug gelegt worden war.

To se pravi po domače: V Ljubljani nam zopet kandidirajo državnozbornskega molčljivca Kušarja, katerega so bili dejali na zaupnem shodu med staro šaro.

Taki pohvali nimamo dostaviti ničesar več.

Ravno beremo v isti Tagesposti z dne 26. svečana nov dopis v tej zadevi, ki se glasi:

„In Laibach wird die Candidatur des parlamentarischen Schweigers Kušar, welchen unsere Radicales plötzlich angelegentlich zu halten suchen, von seinem Parteigänger Landesgerichtsrath Vencajz lebhaft angefochten.“

To se pravi po slovenski: narodni Slovenci se na vse pretege potegujejo za poslanca Kušarja, kateri v parlamentu vedno molči, tako da njegovo molčanje že slovi po celi Stajerski.

Res, častitati je k takemu kandidatu!

Dnevne novice.

(Prvi volilni shod Kušarjeve stranke — pogorel.) Tako zvani neodvisni volilci „dezelnega stolnega mesta Ljubljane“ — sklicali so shod v četrtek dne 25. svečana pri Virantu. Naši volilci so prišli tja le pogledat in našli so tam gg. Kušarja starega in mladega v družbi nekaterih zelo visokih in odličnih gospodov. Ko se je volil predsednik shoda, propal je pristav Kušarjeve volilne stranke proti našemu pristavu za 30 (!) glasov.

Na pristav je prevzel predsedništvo Kušarjevega shoda.

Gosp. Kušar se je pozval, naj pove, kaj je on v dunajskem parlamentu storil, ker večina volilcev za to nič ne ve. Gosp. Kušar je v precej nerodnih besedah nekaj govoril o svojem plodovitem delovanju, toda volilci so le z glavami zmajevali ter začeli glasno protestirati. Na to skoči kvisku prvi agitator Kušarjeve volilne stranke gosp. dr. Josip Kušar, torej sin kandidata. Ter zavpije: „Proklete duše, saj ste podpora dobili.“ Nastane velik nemir in gosp. dr. Josip Kušar je bil v nevarnosti, da ga postavijo na cesto. V tej stiski ga je srečala njemu sicer neznana skromnost in prosil je volilce za odpustanje, ter svoje razžaljeve besede preklical.

Volilcem pa ostane ta razžalitev v trajnem spominu.

(Pritožba volilcev.) Dohajajo nam dan za dnem pritožbe, da za kandidata Kušarja agitira strastno po vseh ulicah in gostilnah njegov lastni sing dr. Josip Kušar. Volilci pravijo, da to ni posebno dostojno, ker je vendar gotovo, da sin proti očetu ne more biti nepristranski in da mora očeta hvaliti. Volilci pridejo v zadrego, ker takemu agitatorju je težko odgovoriti in mu skorej ni mogoče v obraz povedati, da volilci ni za kandidata Kušarja.

Zatorej so nekateri volilci že nasvetovali, naj se razpiše premija za najboljši obrazec odgovora, ki naj se daje takemu agitatorju.

Mi le pristavimo, da po našem mnenju obljuba, dana takemu agitatorju, nima nobene zaveze, ker je prisljena.

(Poročila naših zaupnih mož.) Zaupni možje, kateri agitujejo za našega kandidata Vencajza, srečajo pogosto onega prvaka, kateri je prav za prav kriv, da se je proglasila Kušarjeva kandidatura, in ki tudi za njega glasno agituje. Ta gospod je pred kratkim povedal dveh našima zaupnikoma sledeče: „No, kako vam gre? Ali kaj dobro agitujete? Le dajte, saj meni nič ne de, če tudi Vencajz zmaga. On je ravno tako dober narodnjak kakor Kušar; naj pa bo on poslanec.“

Prvi prorek Kušarjeve kandidature govori tako. Potem pač lahko z mirnim srcem volimo Vencajza.

(Politično zmešnjavo) hoče napraviti Kušarjeva stranka. To stranko namreč zelo draži to, da stoji nej nasproti naš volilni odbor narodnih meščanov ljubljanskih, kateremu stoji na čelu: gg. dr. Hudnik, Anton Klein, dr. Krisper in Srečko Noll, kateri spadajo vsi v narodno stranko. Da bi se temu volilnemu odboru odutjili volilci narodne stranke, skuša „Slovenski Narod“ presaditi delovanje tega odbora na g. dr. Gregoriča politični vrt. G. dr. Gregorič ni član tega odbora in ako on deluje za kandidata Vencajza, zamoremo njegovo delovanje le odpraviti, ker je v korist ljubljanskemu mestu.

Listnina uredništva. G. A. V. v Rožnih ulicah: Vasega dopisa o „narodni usi“ za prvo ne moremo sprejeti, ker je životopis te živalice prenaslenosten. V drugi obliki bi ta dopis sprejeli.